

Jornades de Teologia, parlant de l'educació en clau cristiana

«Cridats a donar-nos. Educar en clau cristiana» és el títol sota el qual els propers 27 i 28 d'agost se celebraran les Jornades de Teologia d'enguany. Hi participaran com a ponents el Secretari General de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, el P. Enric Puig S.J., i el Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, el Dr. Francesc Torralba. L'objectiu d'enguany és reflexionar sobre la pràctica educativa i van adreçades a agents educatius que des de la família i d'altres institucions, vetllen per educar i transmetre valors sòlids als altres.

GLOSSA

Amb cara de felicitat

En una comunitat és costum, alguns diumenges, a l'eucaristia del vespre, que una persona faci el seu testimoni de fe. Una nena de deu anys que hi assisteix amb els pares i germans va ser convidada a donar aquest testimoni unes setmanes després de fer la primera comunió. Decidida, llegint el full que portava preparat, va explicar a la comunitat reunida: «Feia temps que tenia ganes de participar de l'Eucaristia com els meus pares, els meus germans grans i la majoria de vosaltres... Us veia tan concentrats i amb tal cara de felicitat, que pensava que jo també volia sentir-me així... encara que no sabia ben bé què volia dir combregar.

»Entre el que em van explicar els pares i la catequesi de l'escola, vaig anar aprenent el que necessitava saber. Vaig conèixer més Jesús, la seva manera de viure i el que explicava. Com més el coneixia, més m'agradava, més l'estimava i més ganes tenia d'assemblar-me a Ell. També veia que no era fàcil. Jo no sé vosaltres, però jo he de millorar en molts aspectes. Només amb les meves forces —prou que ho intento— sóc incapaç de ser tan bona persona com m'agradaria ser... Això em preocupava. Abans de combregar per primera vegada, vaig començar

a entendre que, després de la primera comunió, cada vegada que combregués deixaria d'estar sola. Que Jesús i tots els qui compartiu l'eucaristia del diumenge ens ajudareu a ser millors, als nens i les nenes que també hi participem, amb el vostre esforç, exemple, pregària i estimació [...]. Us vull donar les gràcies per fer que venir a missa els diumenges sigui motiu d'alegria.»

La nena, en el seu testimoni a la comunitat, està expressant que la participació en l'eucaristia comporta participació en la vida del Crist, una unió íntima amb Ell que dóna vida al nostre esperit, de la mateixa manera que l'aliment material dóna vida i enforteix el nostre cos. La participació freqüent en l'Eucaristia enforteix la vida rebuda en el baptisme, referma la nostra amistat amb Jesús, ens fa testimonis de l'amor de Déu i ens compromet a ajudar els altres, especialment els qui més ho necessiten, els seus preferits. L'Eucaristia fa poble de Déu, fa comunitat, fa Església. «A mi m'ha enviat el Pare que viu i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi» (Jn 6, 57). I que bonic si aquesta Església viu, com deia aquesta nena, «amb cara de felicitat!»

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Posar la misericòrdia en obres (I)

El Papa Francesc vol que visquem de la misericòrdia de Déu i per a la misericòrdia envers el pròxim. Per això a la Butlla amb què convoca l'Any jubilar de la misericòrdia afirma: «És el meu viu desig que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà una manera per desvetllar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia perquè puguem adonar-nos de si vivim o no com a deixebles seus» (*Misericordiae vultus* n. 15).

Redescobrim l'actualitat de les 14 «obres de misericòrdia corporals i espirituals», que són un breu programa d'acció i d'amor. Segurament molts ja les coneixeu. Avui comentaré **les 7 obres de misericòrdia corporals:**

1. Donar de menjar al famolenc.

És evident que donar menjar al qui té fam, compartir els béns, és un gran ideal de vida. I si l'eixamplim, descobrirem altres «fams» que no es veuen tant: fraternitat, companyia, justícia, amor...

2. Donar de beure a l'assedegat.

Donar aigua, i alhora descobrir de què tenen set les persones que m'envolten i saciar-les, en la mesura que jo pugui. Crist continua estant assedegat de l'amor de les persones.

3. Vestir el despullat.

Ajudar solidàriament els necessitats, de prop i de lluny, que estan despulats de tot, i no només de roba. I vetllar per no despullar ningú ni conculcar els seus drets al treball, a un habitatge digne i a ser respectat.

4. Acollir el foraster.

Cal ser acollidor de tothom, oferir un somriure, ser alegre i cordial. No fer accepció de persones segons m'agradin o no, ni jutjar-les. Tenir la llar sempre oberta al pròxim, i mostrar confiança a tothom, sense posar condicions, respectant les diferències que enriqueixen.

5. Assistir els malalts.

El malalt pateix i fa patir, sovint resta sol, és feble i se sent abandonat, molts no veuen clar el futur. No n'hi ha prou amb atencions mèdiques. Cal pal·liar el dolor amb tendresa, compartint els mals, físics i psíquics. Estar a prop, perseverar en les visites, no atabalar i donar esperança. Pensar també en les seves necessitats espirituals i en la família.

6. Visitar els presos.

No podem treure'ls de la presó, però sí que podem visitar-los, mantenir-los actius, ajudar-los en sortir de la presó, no avergonyir-los, identificar-se amb el sofriment de la pèrdua de la llibertat. Mantenen la seva dignitat, i hem de procurar una justícia restaurativa.

7. Enterrar els morts.

Ja ho fan les funeràries, però hi ha una misericòrdia que és pregar pels difunts, apropar-se delicadament a consolar i ajudar els qui han perdut un ésser estimat, i aportar la fe i l'esperança. Respectar el seu dol, callar i acompanyar, i oferir de compartir la fe i la Paraula de Déu.

El Concili Vaticà II ja ens recordava com a font de les obres de misericòrdia que: «La humanitat pateix encara tan grans necessitats, que amb raó pot dir-se que és el mateix Crist qui, en els pobres, aixeca la seva veu per despertar la caritat dels seus deixebles» (GS, 88). Escoltem el Senyor que ens crida a actuar misericordiosament des dels pobres!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

JOSEP DE C. LAPLANA

El Picasso d'avui

L'Espai d'Art Sean Scully, adscrit al Museu de Montserrat, alberga un conjunt artístic «de la més gran importància internacional», realitzat pel pintor d'origen irlandès Sean Scully a l'interior de l'església romànica de Santa Cecília de Montserrat. El P. Josep de C. Laplana, amic d'Scully, n'és el director.

Quin sentit té avui oferir una església a un pintor com Scully?

Doncs el mateix que el d'alguns catòlics francesos després de la II Guerra Mundial, que oferiren a l'arquitecte Le Corbusier que fes la nova església de Ronchamp, o al pintor Henri Matisse que decorés la *Chapelle du Rosaire* a Vence. Ens imaginem que els cristians catalans d'inici del s. xx haguessin demanat a Picasso que decorés una església? Doncs Scully, en el camp de l'abstracció, és un equivalent a Picasso en el nostre temps. El papa Francisc ens estimula a sortir del gueto tradicional per anar cap a les fronteres, també en el món cultural i artístic.

L'art abstracte d'Scully, és apropiat per a una església?

La gent més conscient que visita un museu ho fa amb un cert esperit sagrat i la que entra en una església que té veritables obres d'art experimenta quelcom semblant, tot i les diferències. Per això no vaig dubtar gens d'obrir les portes a un pintor com Scully, perquè amb la seva abstracció l'artista crea l'ambient assossegat, silencios, profundament espiritual que afavoreix el trobament de l'esfera humana i la divina.

La nova dimensió que pren Santa Cecília, és un signe d'obertura de la comunitat envers la sensibilitat contemporània?

L'obertura de ment i de cor, els monjos de Montserrat la portem en els nostres gens benedictins i en la nostra història arrelada en un poble que camina. La nova Santa Cecília no és un meteorit extraplanetari sinó quelcom que sorgeix de les entranyes de la nostra història.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per l'amor

Senyor Jesús, que vas crear les coses per amor, que vas néixer per amor, que vas fer-te servidor per amor,

que vas actuar per amor, que vas ser honorat per amor, que vas patir per amor, que vas morir amb amor, que vas ressuscitar amb amor.

Et dono gràcies pel teu amor a mi i a tota la resta del món, i et demano cada dia: ensenya'm, a mi també, a estimar.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Dios escondido...

Rabbí Baruch indagaba la manera de explicar que Dios es diferente. Dios se hace un compañero de desierto y hay que buscarlo.

Un día su nieto jugaba al escondite con otro niño. Su nieto se esconde, pero su amigo, que, debía buscarle... se va. Rehúsa seguir el juego.

El nieto de Baruch llora y corre a lamentarse ante su abuelo. Baruch, emocionado y con lágrimas en los ojos —*el don de las lágrimas*— exclama:

—«Dios dice: ¡También me escondo y nadie me viene a buscar!»

El P. Alonso Schökel, SJ, especialista en Sagrada Escritura, decía sobre **Dios escondido y manifiesto**, en Isaías (45,15):

—«En verdad: Tú eres el Dios escondido.»

—«Escondido a los ojos de los mortales.»

—Escondido a los ojos de la inteligencia, que nunca podrá penetrar su misterio, si Dios mismo no le da entrada.

—Escondido en el universo... mientras lo llena y abarca.

—Escondido en cada uno de nosotros.

—¿Juega Dios al escondite?

—La nube vela su imagen y desvela su presencia oculta.»

El salmo 73 (16) dice:

—«Meditaba yo para entenderlo, pero me resultaba muy difícil, hasta que **entré en el misterio de Dios.**»

CLAUS PER ENTENDRE L'ENCÍCLICA

Posar límits al mal de l'escalfament global

La inspiració bíblica ja posa límits a les eleccions dels éssers humans. El Creador és qui posa límits entre la llum i la tenebra, entre el caos i l'ordre. També l'ésser humà té els seus límits en la mortalitat i en la capacitat de transgredir el pla de Déu.

Quan traspassa aquests límits fa malbé l'harmonia de la creació. Així, en el relat del primer capítol del *Gènesi* assenyalava que en l'àmbit natural hi ha coses de les quals no es pot disposar (prohibicions) perquè posen en risc la vida creada per Déu.

La ciència i la tècnica associades al progrés obren les fronteres del possible. Però on comencen els límits del progrés? La ciència del clima ens ha ensenyat les conseqüències de superar uns límits en l'escalfament global. Aquí la ciència, en les seves certes i incerteses, ens recorda que el vell manament diví d'assumir els nostres límits és qüestió de vida o mort. «Hi ha un consens científic molt consistent que indica que ens trobem davant d'un escalfament preocupant del sistema climàtic. En les darreres dècades, aquest escalfament ha anat acompanyat d'un increment constant del nivell del mar, i a més a més és difícil no relacionar-lo amb l'augment d'esdeveniments meteorològics extrems...»

El Sant Pare proposa «petites accions quotidianes» com «evitar l'ús del material plàstic i de paper, reduir el consum d'aigua, separar els residus, cuinar només allò que raonablement es podrà menjar, tractar amb cura els altres éssers vius, utilitzar el transport públic o compartir un mateix vehicle entre diverses persones, plantar arbres i apagar els llums innecessaris».

Mn. Peio Sánchez

Professor d'antropologia teològica

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

24. ■ Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.) [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Viàlar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimarts (□ Lleida i Urgell) [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23, 23-26]. St. Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). St. Josep de Calasanz (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. St. Genís, còmic mr.; St. Genís, notari mr.; Sta. Patrícia.

26. □ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, mr. (s. iv); sant Hermes, mr. (s. ii).

29. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R.

Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R.

La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Escltura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix per a res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquén. Convocó a los ancianos de Israel, a los cabezas de familia, jueces y alguaciles, y se presentaron ante el Señor.

Josué habló al pueblo: «Si no os parece bien servir al Señor, escoged hoy a quién queréis servir: a los dioses que sirvieron vuestros antepasados al este del Éufrates o a los dioses de los amorreos en cuyo país habitáis; yo y mi casa serviremos al Señor.» El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de la esclavitud de Egipto; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entro todos los pueblos por donde cruzamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡es nuestro Dios!»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / y los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

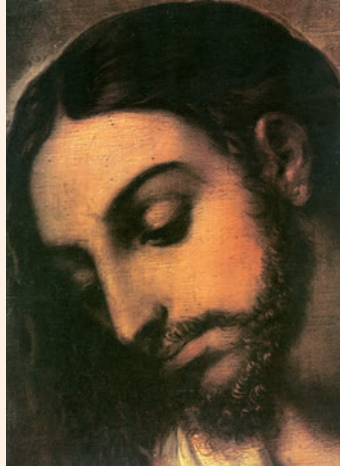
Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometan a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo. Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia. Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada.

Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne». Es éste un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?» Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os hace vacilar?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen». Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede.» Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Senyor, ¿a quiénes vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.»

Rostre de Crist. Fragment d'una pintura atribuïda a Francesc Ribalta. Capella de les Religioses Agustines, Sogorb

COMENTARI

Senyor, ¿a qui aniríem?

El final del discurs sobre el Pa de vida, com als oients de Jesús i els deixebles als quals es dirigeix l'evangelista, també a nosaltres, seguidors de Jesús avui dia, ens cal prendre partit a favor o en contra de Jesús.

Els homes es divideixen, sembla, en creients i no creients, que troben inadmissible l'ensenyament de Jesús. Però tot sovint aquesta simplificació ens pot enganyar.

En cada creient s'amaga la temptació de la incredulitat i, amb prou feines trobaríem un no creient que no se sentís temptat, qüestionat per la fe dels altres. Quantes vegades el creient no deu haver estat temptat de dir-se: «Aquest llenguatge de Jesús és molt difícil!» Però tam-

bé, quants cops el no creient es deu haver preguntat: a qui hem d'anar? Cal que siguem prudents a l'hora de judicar els altres i ben humils i curiosos amb la nostra pròpia fe. La fe només pot créixer en el trobament amb Jesús. «Només les teves paraules ens donen la vida eterna». Cal tenir el coratge d'elegir.

Alguns dels deixebles de Jesús es van fer enrere i van abandonar-lo. Com els deixebles de l'evangelista, ens trobem davant un Jesús que no correspon sempre als esquemes heretats, que és abandonat. Refem el nostre compromís fonamental de seguir Jesús dient, com Pere: «Només tu tens paraules de vida eterna». Cada vegada que ens atensem a la comunió eucarística refermem, amb aquest gest, la nostra opció decisiva en favor de Crist i del seu Evangeli.

La Paraula de Jesús és una paraula viva i guaridora per al qui creu i confia en la persona de Jesús. L'Eucaristia és pa de vida: vida divina per a aquell que l'acull i la guarda al cor. I l'Eucaristia és pa de vida per a tothom que té fam i set del Déu vivent. Volem adherir-nos a Jesús perquè l'hem escollit com a Mestre i Senyor perquè només ell té paraules de vida eterna. Cristià és aquell qui ha escollit el Crist i el segueix, i dóna testimoni de la seva paraula de vida i és exigència de relacions noves amb els altres, a imitació de les que uneixen el Senyor amb l'Església.

L'Eucaristia és el misteri de la fe, el sacrament de l'esperança que no decep i ens ajuda a partir el pa, a repartir-lo i compartir-lo.

Ignasi Ricart, claretià

Catequistes, sembradors de llavor a Urgell

Una de les finalitats de la Delegació de Catequesi és vetllar per la formació dels catequistes. Aquesta formació es fa a diversos nivells. Des de les parròquies s'acompanya al grup de catequistes i es va fent una formació bàsica que, molt sovint, se centra en la preparació dels temes que els catequistes treballaran amb els seus propis grups de catequesi.

Per als catequistes, és una tasca feta amb el cor i els cinc sentits, que els permet copsar les inquietuds dels infants i apropiarse de manera familiar amb un regal: el de la Fe en Crist.

Els catequistes a la darrera jornada de formació a Andorra

«Els nens han anat canviant molt en poc temps», explica la catequista Maria Rosa Carratalà, «avui ja no serveix la catequesi de les preguntes i respostes memoritzades... ara més que mai, els infants reclamen i necessiten que el catequista sigui aquest amic que l'escolta, que fa pinya amb ell, que hi juga i que,

a través de l'experiència li transmet la fe i amb qui aprèn que qui ens convoca és Jesús, que és aquest amic que a mi no em falla mai».

Els catequistes de la diòcesi d'Urgell són de moltes edats i provenen d'àmbits molt diversos... però tots coincideixen en què la feina s'ha hagut d'adaptar als nous temps i les

necessitats infantils i les seves circumstàncies socials i familiars. «Sí, perquè vénen de realitats familiars molt diverses i a vegades fins i tot desestructurades, en molts casos amb una cultura religiosa molt fragmentada que prové dels avis més que dels pares, i això ens obliga a ser flexibles», diu la catequista Teresa Cabanes. Per a la Teresa, és una tasca molt gratificant que des del punt de vista d'una persona que ja ha adquirit la saviesa dels anys i l'experiència és també una manera de deixar empremta, una llavor que un dia fructificarà.

Formació a diversos nivells

Mn. Antoni Elvira, Vicari de Pastoral i Delegat de Catequesi assenyala l'esforç que s'esmerça en la formació dels catequistes avui: «Hi ha tota una formació que comprèn la seva formació humana i espiritual (el ser del catequista), els continguts de la fe (el saber del catequista) i tot el que fa referència a la pedagogia, metodologia, etc. (el saber fer del catequista). Aquesta formació que comprèn el ser, el saber i el saber fer del catequista es pot anar buscant a nivell personal participant en diversos cursets, recesos, etc.»

Des del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), del qual formen part també totes les delegacions diocesanes de catequesi de Catalunya i les Illes Balears, s'ofereixen trobades que fan referència a aquestes dimensions de la forma-

ció dels catequistes. En aquest sentit, foren importants les darreres jornades formatives que s'han dut a terme a Barcelona en tancar el curs, adreçades a aquells catequistes que tenen la funció de coordinar la catequesi en la seva pròpia parròquia o arxiprestat: «En aquestes jornades hi han participat alguns membres de la nostra delegació diocesana de catequesi que col·laboren en el treball anual de la Delegació», diu Mn. Elvira. «Cadascú és representant de tota una zona de la nostra diòcesi per tal de saber quines són les necessitats de cada zona i com podem fer-hi arribar les propostes de la Delegació.»

La vocació

Què mou a fer de catequista? Maria Rosa Carratalà ens ho explica: «Des de petita, tant a casa com a la parròquia del poble on vaig néixer em van anar ensenyant que Jesús era el millor amic que podia tenir... Amb els anys, aquest concepte va anar creixent i madurant i vaig descobrir que jo tenia un secret. Un secret que em feia feliç... i no me'l podia quedar per a mi sola, l'havia de transmetre. Fer de catequista és l'expressió d'aquella descoberta.»

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

El do de la creació (I). Postil·les a *Laudato si'* (4)

En la segona part de l'encíclica que comentem, el Papa Francesc desenvolupa el que anomena l'*evangeli de la creació*. De la idea bíblica de creació deriva els fonaments d'una ètica ecològica de caràcter global. Desfà alguns tòpics sobre el *Gènesi* i algunes hermenèutiques en clau antropocèntrica i afronta el concepte de creació des de la noció del do.

Reivindica el text bíblic com la font d'inspiració d'una nova saviesa ecològica, d'un nou model de relació entre l'ésser humà i el món que l'emboïlla. L'ésser humà, en aquest paradigma, està cridat a ser el custodi de la creació, el jardiner, el qui té cura i responsabilitat de tot el que ha estat creat per Déu.

«Si de debò —diu— volem construir una ecologia que ens permeti de guarir tot el que hem destruït, llavors cap branca de les ciències i cap forma de saviesa no pot ser apartada, tampoc la religiosa amb el seu propi llenguatge. A més, l'Església Catòlica està oberta al diàleg amb el pensament filosòfic, i això li permet produir diverses síntesis entre la fe i la raó» (63).

L'encíclica s'orienta a tot ésser humà del planeta, però el Papa explicita el seu punt de vista, per fer-lo partícip d'aquesta saviesa cristiana que es nodreix de la Paraula de Déu revelada en la història i la filosofia.

Des de la visió bíblica, el món no és Déu, ni l'home és Déu. El món és creació de Déu, un do de Déu, una obra que ha realitzat Déu per amor, sense cap necessitat intrínseca.

Escriu el Papa Francesc: «No som Déu. La terra ens precedeix i ens ha estat donada. (...) hem de rebutjar amb força que, del fet de ser creats a imatge de Déu i del mandat de dominar la terra, se'n dedueixi un domini absolut sobre les altres criatures» (67).

Tot és do, però en el conjunt de la creació només l'ésser humà és fet a imatge i semblança de Déu, la qual cosa li confereix una dignitat especial. Aquesta dignitat especial, però, no significa que puguin exercir un domini absolut sobre la terra. L'ésser humà, en tant que criatura conscient, capaç d'estimar i de pensar, està cridada a governar el món, a custodiar-lo i a tenir-ne cura.

«La Bíblia —escriu Jorge Mario Bergoglio— no dóna lloc a un antropocentrisme despòtic que es desentengui de les altres criatures» (68).

En efecte, del text bíblic no es dedueix el panteisme, perquè Déu crea el món, però l'autor no s'identifica amb la seva obra. Tampoc no es dedueix l'antropocentrisme, perquè l'home no és el centre del món. L'ésser humà és una criatura, no s'ha donat a si mateixa l'existència, ni és autosuficient. Ve de les mans de Déu i està cridada a tornar a les mans de Déu. El centre és Déu, per això, es pot parlar d'un teocentrisme.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia